

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **MASOX a.s.**, sídlem Václavské náměstí 38, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2014, č. j. 4723/14/50000-26000-711414,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterní zákon“), za provoz videoloterního terminálu v části provozovny, která byla přístupná mladistvým, a dále pokuta ve výši 30.000,- Kč za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. d) loterního zákona, a to za nedostatečné označení příslušné provozovny a její provoz v odlišných otevíracích hodinách, než které byly oznámeny finančnímu úřadu.

V prvním žalobním bodu žalobce tvrdí, že v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl vyzván, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce byl dle svého tvrzení pouze informován o tom, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a že se s nimi může seznámit, avšak nebyl k tomu správním orgánem vyzván. Tím bylo žalobci znemožněno k věci se vyjádřit a případně navrhnout důkazy.

Druhý žalobní bod je postaven na tvrzení, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalobce obsáhle citoval judikaturu týkající se zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného a zásady presumpce neviny. Dále uvedl, že chybí jakékoliv důkazy o jeho vině kromě „*pochybného protokolu o kontrole*“. Žalobcova vina tedy nebyla nade vší pochybnost prokázána.

Dle třetího žalobního bodu je nedostatečné odůvodnění druhu a výměry sankce. Žalobce tvrdí, že správní orgány neposoudily souvislost výše sankce se způsobem provedení činu, jeho následky a významem dotčených chráněných zájmů.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány nezkoumaly společenskou nebezpečnost jeho konkrétního jednání. Upozornil, že správním deliktem může být jen takové jednání, které dosahuje určité minimální míry společenské škodlivosti. Této úrovně v jeho případě dosaženo nebylo, a tedy jeho skutek vůbec nelze považovat za správní delikt.

Dle pátého žalobního bodu je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně vadný, neboť neobsahuje dostatečný popis skutku. Absentuje úplný popis způsobu spáchání deliktu, data a místa deliktního jednání a též specifikace dotčených videoloterních terminálů.

V posledním, šestém žalobním bodu žalobce tvrdí, že v oznámení o zahájení správního řízení byl jinak definován skutek, pro který je řízení vedeno. V průběhu řízení tedy došlo ke změně jeho předmětu, o níž nebyl žalobce ani vyrozuměn. Byla tedy porušena zásada totožnosti skutku.

Pro případ, že soud napadené rozhodnutí nezruší a věc nevrátí žalovanému k dalšímu řízení, navrhl žalobce snížení vyměřené pokuty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K vytýkaným procesním pochybením žalovaný uvedl, že své rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za dostatečně srozumitelná i odůvodněná. Žalobce byl informován, kdy se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, přičemž této možnosti nevyužil a ani neusiloval o změnu termínu, který mu k tomu byl stanoven. Totožnost skutku dle žalovaného zachována byla a skutek byl též dostatečně popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který žalobce necituje věrně. K věci samé žalovaný uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení nespороval, že se dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu. K přiměřenosti výše sankce žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, která považuje za dostatečná.

Dne 24.5.2017 se ve věci konalo ústní jednání soudu. Žalovaný odkázal na svá podání. Žalobce se k jednání neodstavil, ačkoliv byl řádně předvolán.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Správní orgán I. stupně provedl dne 8. 3. 2013 kontrolu v provozovně Hotel Lidový Dům, Hamzova 138, Luže. Učinil zjištění, že na vstupu do herního střediska nebylo uvedeno označení provozovatele, jméno osoby odpovědné za řádný provoz herního střediska ani provozní doba. Dále bylo zjištěno, že skutečná provozní doba odporovala době nahlášené příslušnému finančnímu úřadu a že videoloterní terminál nebyl v oddělené části provozovny nepřístupné osobám mladším 18 let.

Součástí správního spisu jsou rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, ze dne 30. 6. 2009, č. j. 34/48712/2009, a ze dne 21. 11. 2011, č. j. 34/85421/2011, v nichž jsou stanoveny podmínky týkající se příslušného herního prostoru. Dále je součástí správního spisu návštěvní a reklamační řád herního střediska Hotel Lidový Dům ze dne 7. 9. 2011.

K věci se dne 13. 3. 2013 vyjádřil žalobce, přičemž nezpochybnil, že se uvedeného jednání dopustil, avšak doplnil související polehčující okolnosti.

V oznámení o zahájení řízení ze dne 23. 10. 2013, č. j. 459915/13/4000-49000-305964, byl žalobce vyrozuměn, že na základě zjištění plynoucích z kontrolního protokolu je s ním zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu.

Dne 12. 12. 2013 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyrozuměn, že ve věci byly shromážděny veškeré podklady před vydáním rozhodnutí, přičemž žalobce se s nimi může seznámit v kanceláři č. 114 v sídle správního orgánu I. stupně, a to dne 19. 12. 2013 v 10 hod. Toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 16. 12. 2013, avšak žalobce na něj nijak nereagoval.

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2013, č. j. 506982/13/4000-49000-305964, uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 30.000,- Kč za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. d) loterního zákona, a to za porušení podmínek stanovených Ministerstvem financí v povolovacích rozhodnutích spočívající v tom, že dne 8. 3. 2013 žalobce na adrese Hotel Lidový dům, Hamzova 138, Luže provozoval interaktivní videoloterní terminál specifikovaného výrobního čísla, aniž by na vstupu do herního střediska byla uvedena obchodní firma, jméno osoby odpovědné za řádný provoz herního střediska a provozní doba oznámená příslušnému finančnímu úřadu. Porušení podmínek dále spočívalo v tom, že provozní doba uvedená v provozovně nebyla v souladu s provozní dobou nahlášenou finančnímu úřadu. Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 17 odst. 10 písm. c) loterního zákona videoloterní terminál neprovozoval v oddělené části provozovny, do které je osobám mladším 18 let vstup zakázán.

Správní orgán I. stupně uvedl, že ze shromážděných podkladů má skutek za prokázaný, přičemž tímto skutkem byla naplněna nejen formální stránka uvedených deliktů, ale i jejich stránka materiální. Důsledné dodržování zákonného rámce provozování loterních her je totiž nezbytné pro ochranu silného veřejného zájmu na ochraně společnosti před nežádoucími vlivy těchto her. Při určení výše pokut správní orgán I. stupně vyšel z toho, že jednání žalobce bylo spíše méně závažné, a proto uložil pokuty při spodní hranici zákonné sazby. Přihlédl k řadě polehčujících okolností, zejména okamžité nápravě, kterou žalobce zajistil po provedení kontroly.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním, v němž tvrdil, že nepopírá, že se dopustil „nedostatků“ uvedených v protokole o kontrole. Poukázal však na polehčující okolnosti spočívající především v tom, že videoloterní terminál byl zajištěn systémem, který neumožňoval jeho spuštění bez přihlášení obsluhy, a též v tom, že nedostatky byly po kontrole neprodleně napraveny. V petitu odvolání žalobce výslovně navrhl toliko, aby žalovaný rozhodl o snížení uložené pokuty.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 2. 2014, 4723/14/5000-26000-711414, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný se v zásadě ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně. Uvedl, že žalobcem uvedené polehčující okolnosti

nejsou dostatečné k dalšímu snížení pokuty. Žalobce nepopřel, že se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, přičemž toto jednání mohlo mít za následek ohrožení veřejného zájmu, a to především zájmu na zamezení patologického hráčství a participaci na hazardních hrách osobám mladším 18 let. K tomu může být přispěno i pouhým vizuálním kontaktem, což je právě důvod, pro který zákonodárce vyžaduje umístění loterních zařízení v oddělené části provozovny nepřístupné mladistvým. Správní orgán I. stupně tedy dle žalovaného zvolil adekvátní a přiměřenou výši pokuty.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Předně soud uvádí, že některé žalobní body byly formulovány poměrně obecně. Nejsou sice natolik nesrozumitelné, aby se jimi nebylo možné vůbec zabývat, soud je však posoudil jen v té míře obecnosti, ve které byly uplatněny. Jak uvádí Nejvyšší správní soud, žalobní bod *„je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32). V intencích těchto východisek tedy soud žalobu posoudil.

Nejprve se soud zabýval prvním žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl vyzván k tomu, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil ke shromážděným podkladům, a tedy mu nebylo umožněno se s podklady seznámit.

Soud ze správního spisu zjistil, že předtím, než správní orgán I. stupně ve věci rozhodl, zaslal žalobci sdělení ze dne 12. 12. 2013, v němž uvedl, že v řízení byly shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, a informoval žalobce, že podle § 36 odst. 3 správního řádu má možnost se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Žalobci bylo sděleno, že tak může učinit v sídle správního orgánu I. stupně v konkrétní kanceláři, a to dne 19. 12. 2013 v 10 hod. Sdělení bylo žalobci doručeno tři dny před tímto datem. Žalobce se nedomáhal nahlížení do spisu v jiném termínu, možnosti seznámit se se shromážděnými podklady nevyužil a k věci se nevyjádřil.

Žalobce se tedy zjevně mýlí, pokud tvrdí, že správní orgán I. stupně nedostal své povinnosti podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení *„musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“*. Správní orgán I. stupně výslovně informoval žalobce, že všechny podklady pro vydání rozhodnutí již byly shromážděny, a sdělil mu, kdy se s nimi může seznámit. Žalobci muselo být zřejmé, že pokud tohoto svého práva nevyužije, přistoupí správní orgán I. stupně bez dalšího k vydání rozhodnutí ve věci, což také učinil.

Jelikož žalobce na uvedené sdělení nijak nereagoval, měl správní orgán I. stupně důvodně za to, že svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim využít nechce. Spatřuje-li žalobce porušení svých procesních práv v tom, že nebyl doslova vyzván, aby se se shromážděnými podklady seznámil, zcela pomíjí skutečnost, že možnost seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit se k němu je jeho právem, nikoliv

povinností, k jejímuž splnění by jej měl správní orgán vyzývat. Z veškeré žalobcem citované odborné literatury i judikatury plyne pouze tolik, že správní orgán nesmí rozhodnutí vydat překvapivě, aniž by účastníky řízení informoval, že již shromáždil veškeré relevantní podklady. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, takového pochybení se správní orgán I. stupně nedopustil, a proto je první žalobní bod nedůvodný.

V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že v řízení před správními orgány nebylo dostatečně prokázáno, že se dopustil jednání, jež mu bylo kladeno za vinu, neboť dle jeho tvrzení „*chybí jakékoliv důkazy kromě pochybného protokolu o kontrole*“.

Soud zjistil, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nevycházel pouze z protokolu o kontrole, jak tvrdí žalobce. Jak je výslovně uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, mezi podklady pro jeho vydání byl i návštěvní a reklamační řád herního střediska, v němž se měl žalobce dopustit deliktního jednání, a především vyjádření žalobce ze dne 13. 3. 2013. V tomto vyjádření žalobce výslovně uvedl, že všechny nedostatky, pro které s ním bylo zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt, již odstranil. Žalobce tedy v prvostupňovém řízení nezpochybnil, že se dopustil jednání, jež mu bylo kladeno za vinu, avšak na svou obhajobu uváděl, že v mezidobí již došlo k nápravě.

Též v odvolání žalobce výslovně požadoval pouze, aby byla snížena pokuta, která mu byla uložena. Skutková zjištění správního orgánu I. stupně nečinil sporným, ba s nimi souzněl. V odůvodnění odvolání totiž uvedl, že „*ač se společnost dopustila v protokole uvedených nedopatření, je toho názoru, že pokuta jí rozhodnutím uložena je danému případu neadekvátně vysoká*...“. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud vycházel z vyjádření žalobce, v nichž se k deliktnímu jednání přiznal. Jelikož toto přiznání bylo v souladu se zjištěními uvedenými v protokolu o kontrole a s řádem herního střediska, které žalobce nijak nezpochybnil, nebylo důvodu o vině žalobce jakkoliv pochybovat. V žalobě se sice protokol o kontrole označuje za „*pochybný*“, avšak tato charakteristika není dále jinak rozvedena. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy ani druhý žalobní bod není důvodný.

V pátém žalobním bodu žalobce uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, jelikož dostatečně nepopisuje způsob spáchání. Chybí totiž údaj o tom, kdy přesně se měl žalobce dopustit porušení kterých povinností, na které adrese a které videoloterní terminály měly být umístěny v oddělené části provozovny.

Soud zjistil, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje dostatečný popis skutku. Text výroku zcela zjevně neodpovídá žalobnímu tvrzení, neboť v první části výroku je uvedena adresa dotčeného herního střediska (Hotel Lidový dům, Hamzova 138, Luže), dále přesné datum, kdy došlo k deliktnímu jednání (8. 3. 2013) i výrobní číslo videoloterního terminálu, který byl provozován v rozporu se stanovenými podmínkami (9110510001654). V popisu prvního skutku, za nějž byl žalobce pokutován, je pak odkázáno na rozhodnutí Ministerstva financí, jejichž podmínky měl žalobce porušit tím, že na uvedené adrese v uvedený den příslušné loterní zařízení provozoval, aniž by na vstupu do herního střediska byla uvedena žalobcova obchodní firma, otevírací doba oznámená finančnímu úřadu a jméno osoby odpovědné za provoz; dále skutečná provozní doba neodpovídala době oznámené finančnímu úřadu. I u druhého skutku, za nějž byl žalobce pokutován, bylo jednoznačně uvedeno, že žalobce konkrétně specifikovaný terminál v konkrétní den neprovozoval v oddělené části provozovny zneprístupněné osobám mladším 18 let. Popis skutku je tedy zcela pregnantní a nelze mu ničeho vytknout z hlediska zákona ani související judikatury Nejvyššího správního soudu.

Šestý žalobní bod obsahuje námitku, že byl skutek, pro nějž je žalobce stíhán, popsán odlišně od oznámení o zahájení správního řízení. Žalobce pouze uvádí, že došlo k nepřípustné změně předmětu řízení, aniž by specifikoval, v čem měla tato změna spočívat.

Soud zjistil, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 23. 10. 2013 je skutek, pro nějž je řízení zahájeno, popsán v zásadě stejně jako ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Shodují se jak místo a čas spáchání deliktu, tak i samotná podstata jednání, tedy provoz videoloterního terminálu v prostoru, kde nebyly na vstupu uvedeny požadované údaje, skutečná provozní doba byla v rozporu s údaji uvedenými v návštěvním řádu a provozované videoloterní terminály nebyly umístěny v oddělené části provozovny nepřístupné mladistvým.

Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 (č. 2119/2010 Sb. NSS), k zachování totožnosti skutku postačuje, pokud je řízení po celou dobu vedeno alespoň pro totožné jednání, nebo totožný škodlivý následek. V nyní posuzované věci bylo zjevně zachováno obojí, neboť žalobce byl pokutován za jednání, které bylo uvedeno v oznámení o zahájení řízení. Šlo tedy o jednání spočívající v neuvedení zákonem požadovaných údajů na provozovně, v otevíracích hodinách odlišných od těch oznámených finančnímu úřadu a v provozu videoloterního terminálu v neoddělené části provozovny. Jednoznačně byl pak zachován i škodlivý následek spočívající v porušení podmínek, za nichž mohou být podle zákona loterní zařízení provozována při minimalizaci negativního vlivu na spotřebitele a mladistvé. Samotnou skutečnost, že skutek byl v rozhodnutí popsán o něco přesněji, než v oznámení o zahájení řízení, nelze považovat za vadu řízení, neboť je přirozené, že správní orgán v průběhu řízení zjistí relevantní skutkové okolnosti s vyšší mírou přesnosti. Rozhodně však v nyní projednávané věci nelze hovořit o tom, že by pro žalobce byl výrok prvostupňového rozhodnutí jakkoliv překvapivý. O tom svědčí též skutečnost, že ani v odvolání žalobce neuplatnil žádné námitky týkající se popisu skutku či zjištěného skutkového stavu. Šestý žalobní bod tedy taktéž není důvodný.

Dále soud posoudil čtvrtý žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že jím spáchaný skutek nedosahuje požadovaného stupně společenské škodlivosti, aby se mohlo jednat o správní delikt. Žalobce v žalobě podrobně nerozvedl, z jakého důvodu je přesvědčen, že v jeho případě k naplnění materiální stránky deliktu nedošlo.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že pokud určité jednání nepřesahuje ani minimální hranici škodlivosti pro společnost, nemůže být postiženo jako správní delikt (srov. např. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). S žalobcem nelze souhlasit, že by se správní orgány materiální stránkou deliktu nezabývaly. Právě naopak, již v prvostupňovém rozhodnutí je obsažena poměrně podrobná úvaha o tom, proč správní orgán I. stupně považuje za z hlediska společenských zájmů nezbytné trvat na dodržování stanovených pravidel provozu loterních zařízení. Žalovaný pak tuto argumentaci rozvedl, a to zejména s důrazem na vyvrácení žalobcovy obhajoby opírající se o skutečnost, že videoloterní terminál sice nebyl provozován v oddělené části provozovny nepřístupné mladistvým, avšak byl vybaven funkcí, která umožňovala jeho spuštění pouze po přihlášení obsluhy. Žalovaný však uvedl, že v této skutečnosti sice lze spatřovat polehčující okolnost, k níž správní orgán I. stupně řádně přihlédl při stanovení výše sankce, avšak nelze na základě ní hovořit o eliminaci škodlivého následku. Účelem zákona totiž je, aby se mladiství nedostali do žádného kontaktu s loterním zařízením, a to ani kontaktu vizuálního, který by u nich též mohl přispět k zapojení se do hazardních her. Napadená rozhodnutí jsou tedy i v tomto ohledu dostatečně vyargumentovaná, a tedy nejsou nepřezkoumatelná.

Soud potom k obecné žalobní námitce pouze v obecné rovině uvádí, že neshledává žádné zjevné okolnosti, pro které by žalobcovo jednání nebylo možno považovat za správní delikt. Žalobce v několika ohledech porušil podmínky, které mu při provozování loterního zařízení plynuly ze zákona i z příslušných povolení Ministerstva financí. V obecné rovině lze uvést, že zákonodárce takové jednání označil za správní delikt pro ochranu dotčených spotřebitelů, mládeže a veřejného pořádku. Aby se žalobcovo jednání dostalo pod úroveň závažnosti, která odůvodňuje stíhání za správní delikt, musely by být přítomny zcela výjimečné okolnosti, pro které žádný z uvedených chráněných zájmů nemohl být porušen či ohrožen. Jelikož na žádné takové okolnosti žalobce výslovně neupozornil a ani nebyly zjevné ze správního spisu, neshledal soud žádný důvod, proč se neztotožnit s kvalitní a koherentní argumentací uvedenou v rozhodnutích správních orgánů. Čtvrtý žalobní bod je tedy taktéž třeba hodnotit jako nedůvodný.

Konečně se soud zabýval třetím žalobním bodem, v němž žalobce uvedl, že pokuta, která mu byla uložena, byla nepřiměřeně vysoká. Žalobce má za to, že správní orgány nezhodnotily souvislost způsobu provedení činů, jeho následků a významu dotčených chráněných zájmů na straně jedné a výše uložené sankce na straně druhé.

Předně s žalobcem nelze souhlasit, že by odůvodnění výše uložené pokuty v napadených rozhodnutích bylo nedostatečné. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je velmi přesně popsáno, na základě jakých okolností byla výše pokuty stanovena. U pokuty za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. d) loterního zákona správní orgán I. stupně uvedl, že se vzhledem k žalobcovu jednání spočívajícímu v nedostatečném označení provozovny uložil pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí. Za východisko svého rozhodování tak považoval výši pokuty 100.000,- Kč, kterou však dále snížil na 30.000,- Kč vzhledem k polehčujícím okolnostem, které spatřoval v součinnosti žalobce při kontrole a následném zjednání nápravy. Též u správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) loterního zákona spočívajícího v neprovozování loterního zařízení v oddělené části provozovny, která není přístupná osobám mladším 18 let, se správní orgán I. stupně rozhodl uložit pokutu při spodní hranici zákonné sazby. Vycházel tedy z částky 300.000,- Kč, kterou však dále snížil na toliko 50.000,- Kč, a to vzhledem k jiným opatřením, které žalobce učinil k tomu, aby mladiství loterní zařízení nemohli používat (vyžadovaná aktivace obsluhou před možností použít loterní terminál).

Též žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se nepřiměřenosti výše uložené sankce. Žalovaný především poukázal na význam, který zákonodárce přikládá ochraně mladistvých před hazardními hrami, z čehož dovodil, že na plnění zákonných podmínek stanovených zatímco účelem je třeba trvat striktně. Zároveň však upozornil, že správní orgán I. stupně v rámci zákonného rozpětí stanovil pokutu velmi nízkou, a tedy zohlednil veškeré přítomné polehčující okolnosti.

Soud je tedy toho názoru, že odůvodnění obou napadených rozhodnutí týkající se výše uložené pokuty jsou vyčerpávající a v žádném případě je nelze považovat za nepřezkoumatelná. Z rozhodnutí jednoznačně plyne, kterými konkrétními okolnostmi žalobcovo jednání a polehčujícími okolnostmi byly správní orgány vedeny při stanovení pokut v úhrnné výši 80.000,- Kč.

Dále soud zvážil, zda nejsou důvody k moderaci výše uložené pokuty, kterou žalobce navrhl. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem

moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.

Žalobce se dopustil správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) loterního zákona, za nějž lze uložit pokutu až ve výši 10.000.000,- Kč, a dále správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. d) loterního zákona, za nějž lze uložit pokutu do výše 1.000.000,- Kč. Žalobci byla za první uvedený delikt vyměřena pokuta ve výši 50.000,- Kč a za druhý delikt pokuta ve výši 30.000,- Kč. Je tedy zřejmé, že pokuty byly uloženy v blízkosti spodní hranice rozpětí stanoveného zákonem. Za situace, kdy správní orgány výši uložených sankcí odůvodnily velmi podrobně, srozumitelně a koherentně, a žalobce v žalobě neuvedl žádné podstatné skutečnosti, na základě kterých by se i takto nízké sankce jevily jako zjevně nepřiměřené, soud neshledává prostor k postupu podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Protože žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková